

Arrest

**nr. 132 119 van 27 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X en X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X, X en X, alsmede X en X, die verklaren van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2013 waarbij wordt geweigerd om de geldigheidsduur te verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf die voordien werd toegestaan, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS, die loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2008 dienden verzoekers een asielaanvraag in.

1.2. Op 13 maart 2009 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

1.3. Bij arresten met nrs. 28 358 en 28 359 van 5 juni 2009 weigerde ook de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Bij aangetekend schrijven van 30 juli 2009 dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 juli 2010 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 14 september 2010 een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 11 oktober 2010 de beslissing waarbij verzoekers' tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

1.8. Op 19 april 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoekers, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van één jaar in het Rijk te machtigen.

1.9. Via een op 4 april 2012 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in tot verlenging van de geldigheidsduur van de eerder toegestane verblijfsmachtiging. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.10. Verzoekers dienden, via een op 30 maart 2013 gedateerd schrijven, opnieuw een aanvraag in tot verlenging van de geldigheidsduur van de eerder toegestane verblijfsmachtiging.

1.11. Op 7 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij wordt geweigerd om de geldigheidsduur te verlengen van de machtiging tot voorlopig verblijf die verzoekers voordien werd toegestaan, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing, die verzoekers op 18 juni 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

NAAM:

[S.C.] [...]

en meerderjarige zoon:

[O.A.] [...]

en minderjarige kinderen:

[R.S.] [...]

[R.W.] [...]

[R.H.] [...]

[R.S.] [...]

nationaliteit: Algerije

[...]

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 16.04.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15

december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 14.09.2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 19.04.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, verlengd op datum van 11.05.2012, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Redenen:

voor [S.C.] [...]:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 07.06.2013 dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij behandeld werd. De toestand is inmiddels gestabiliseerd. Uit de beschikbare medische stukken blijkt geen actuele strikt medische contra-indicatie tot reizen; noch een strikt medische noodzaak tot mantelzorg. Beperkte hulp op basis van haar slechtiendheid is nodig (zie gesloten omslag in bijlage). Aangezien deze beslissing ook geldt voor oa. de meerderjarige zoon van betrokkene, kan ervan uitgegaan worden dat deze laatste kan instaan voor deze ondersteunende aanwezigheid en hulp.

Dusdanig stelt zich de vraag naar zowel de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden als de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene. Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging voldoende gegarandeerd zijn in Algerije (zie gesloten omslag in bijlage).

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Algerije (zie gesloten omslag in bijlage).

voor [R.S.] [...]:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 07.06.2013 dat uit de door betrokkene voorgelegde medische attesten blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor zij behandeld wordt. De situatie is niet langer acuut. Uit de beschikbare medische stukken blijkt geen actuele strikt medische contra-indicatie tot reizen, noch een strikt medische noodzaak tot mantelzorg (zie gesloten omslag in bijlage).

Dusdanig stelt zich de vraag naar zowel de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden als de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het herkomstland van betrokkene. Uit het verslag van de arts-adviseur en de gegevens opgenomen in het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de benodigde behandeling en opvolging voldoende gegarandeerd zijn in Algerije (zie gesloten omslag in bijlage).

De arts-adviseur komt dan ook tot de conclusie dat de aandoening van betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien de nodige behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Algerije (zie gesloten omslag in bijlage).

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.12. Op 7 juni 2013 nam verweerder tevens twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekers op 18 juni 2013 ter kennis gebracht en zijn gemotiveerd als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van M.V. [...], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 2° hij/zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

Deze bevelen om het grondgebied te verlaten vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag tot verlenging van een tijdelijk verblijf wordt afgewezen als twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering.

In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en de derde bestreden beslissing anderzijds, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden

beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden beschouwd als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

Om die redenen is het beroep slechts ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

2.2. Ter terechtzitting is gebleken dat derde verzoeker op 18 april 2014 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Er blijkt dan ook niet dat derde verzoeker nog enig belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Zijn raadvrouw weerlegt deze vaststelling niet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door derde verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekers voeren in hun eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ze verschaffen de volgende toelichting:

“Dit houdt onder meer in dat de administratieve overheid de elementen en de bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken.

Tevens dient de overheid haar beslissingen op voldoende wijze te motiveren.

Dit betekent dat de opgegeven reden de beslissing moet kunnen dragen. Men moet maw nagaan of de overheid is uitgegaan van de gegevens die[...] in rechte en in feite juist zijn, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen.

Wanneer de Administratie een beslissing neemt in burgerlijke zaken, dient zij dit te doen op basis van een voldoende onderbouwd dossier.

Het is duidelijk dat het dossier van mevrouw [S.] en [S.R.] niet voldoende ernstig werd onderzocht in de zin dat de individuele elementen eigen aan hun dossier niet in het minst werden opgenomen in de beoordeling.

Een overheid dient zich verder in te lichten wanneer zij niet over alle elementen beschikt die nodig zijn om een zorgvuldige beslissing te nemen.

Overeenkomstig de formele zorgvuldigheid dient de overheid met zorgvuldigheid haar beslissingen voor te bereiden en uit te voeren; een plicht die de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft nageleefd. Verwerende partij heeft geenszins met alle elementen in het dossier rekening gehouden.

In casu gebeurde dit niet.

Het dossier van [S.] is lijvig en dient in zijn totaliteit bekeken te worden met inachtnaam van de volledige voorgeschiedenis aangezien deze juist de problematiek kenmerkt en duidt.

Met betrekking tot [S.R.] werd in februari 2013 een zorgoverlegronde in haar school WINDEKIND (school voor buitengewoon onderwijs) belegd aangezien de situatie van het meisje als zeer zorgwekkend werd ervaren door de verschillende betrokken actoren (Administratief dossier)

In het verslag dat hiervan werd opgemaakt, blijkt duidelijk dat de school de zorg voor [S.] niet langer alleen kon dragen.

Het meisje vertoonde regelmatig patronen van blokkeren en de- blokkeren.

“[S.] heeft gespecialiseerde externe hulpverlening nodig”, zo luidde het besluit.

Er werd gedacht aan de volgende meer sporen- aanpak:

- speltherapie*
- aanmelding bij een psychiater*
- thuisbegeleiding*
- Aanmelding bij het MPK*

Tezelfdertijd werd bij wijze van opstap naar meer gespecialiseerde begeleiding besloten om [S.] haar jaar te laten overdoen in WINDEKIND en daarnaast thuisbegeleiding op te starten. (Stuk 20)

Verweerster gaat aan dit alles zonder meer voorbij en motiveert haar beslissing als zou de situatie niet langer acuut zijn.

Deze zienswijze is onhoudbaar in het licht van het dossier.

Stellen dat de situatie niet langer acuut is omdat er geen sprake meer is van GEHELE verlamming zoals dat twee jaar geleden echter slechts tijdelijk wel het geval was, zoals verweerster doet, is een redenering die dwars tegen het gedocumenteerd dossier ingaat en allerminst draagvlak vindt om een dermate ingrijpende beslissing als een weigering tot verblijfsverlening van een familie samengesteld uit vijf kinderen en hun alleenstaande moeder, te legitimeren.

Bovendien stelt zich de vraag op welke informatie verweerster zich voor deze zienswijze baseert nu in België- toch één van de meest medisch ontwikkelde landen- de verschillende betrokken actoren als het ware met de handen in het haar zitten en geenszins een afdoend medisch psychiatrisch antwoord kunnen bieden aan een kind dat zichtbaar lijdt.

Het dossier getuigt van een dermate complexiteit dat deze stellingname elke grond ontbeert en geenszins kan gestaafd worden op basis van het administratief dossier.

Verweerster schendt hier manifest het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er bestaat ten slotte een kennelijk onevenwicht tussen de nadelige gevolgen die deze negatieve beslissing voor verzoekers veroorzaakt wanneer zij zonder de nodige ondersteuning en zonder de nodige garantie van psychiatrische hulpverlening voor [S.] en medische hulpverlening voor mevrouw [S.] dienen terug te keren naar Algerije in een zorgwekkende toestand -hetgeen een reel risico inhoudt op een schending van haar fysieke integriteit of een onmenselijke of ontorende behandeling in de zin van artikel 3 en artikel 8 EVRM- en deze voor de overheid die ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad het dossier te verifiëren op zijn volledigheid.

Het redelijkheidsbeginsel beperkt de discretionaire bevoegdheid enkel doordat het niet duldt dat hetgeen beslist is in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten waarop het besliste gebaseerd is.

De gebruikte motivering is niet redelijk te verantwoorden.

Bijgevolg schendt verweerster het redelijkheidsbeginsel.”

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de adviezen van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet langer blijkt dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor hun leven of hun fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijven. In de adviezen van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en die samen met deze beslissing aan verzoekers werden ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht op basis van welke concrete vaststellingen tot dit besluit wordt gekomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoekers de motivering van de eerste bestreden beslissing inhoudelijk in vraag stellen voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Verzoekers betogen dat S.R. ernstige psychische problemen heeft en dit kind gespecialiseerde externe hulpverlening nodig heeft. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer nergens ontkent dat S.R. psychische problemen heeft. Betrokken arts gaf evenwel aan dat deze problemen S.R. niet verhinderen om te reizen en dat de medische zorgen die zij nodig heeft beschikbaar en toegankelijk zijn in haar land van herkomst, zodat niet kan worden

besloten dat er sprake is van een aandoening zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen. Verzoekers weerleggen deze vaststelling niet door te duiden dat nog geen juiste diagnose kon worden gesteld, dat er reeds een hulpverlening in België werd opgestart en dat er sprake is van een complexe situatie.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer aangaf dat in het verleden aan verzoekers een verblijfsmachtiging in België werd toegestaan omdat er op dat ogenblik een acute situatie bestond omdat S.R. verlamd was en diende te worden gehospitaliseerd en dat deze situatie niet langer bestaat. Verzoekers geven te kennen de zienswijze van de betrokken arts niet te delen en houden voor dat zijn standpunt in strijd is met de gegevens die blijken uit het administratief dossier. Zij tonen echter niet aan dat zij verweerder in kennis stelden van enig stuk waaruit zou blijken dat S.R. nog verlamd is en diende te worden opgenomen in een ziekenhuis en dat de ambtenaar-geneesheer op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn besluit kwam.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een aantal aanvullende stavingsstukken omtrent de medische situatie van S.R. en van eerste verzoekster. Zij verliezen hierbij uit het oog dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe documenten die verzoekers voegen bij hun verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Voorts moet worden benadrukt dat het feit dat verzoekers van oordeel zijn dat de eerste bestreden beslissing voor hen nadelig is niet toelaat te concluderen dat deze beslissing niet op correcte gronden werd genomen of dat deze kennelijk onredelijk is. Zij kunnen ook niet voorhouden verweerder geen oog heeft gehad voor de nood aan ondersteuning en psychiatrische hulpverlening. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft immers duidelijk, en met bronvermelding, uiteengezet dat in Algerije de mogelijkheid tot psychiatrische opvolging bestaat, dat er huisartsen beschikbaar zijn en dat verzoekers in staat zijn om door middel van een inkomen uit arbeid de kosten die verbonden zijn aan medische interventies te dragen. Zij maken hun bewering dat er een reëel risico bestaat op een schending van hun fysieke integriteit of een onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet aannemelijk.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding of de door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Verzoekers geven niet in concreto aan waarom zij van mening zijn dat de eerste bestreden beslissing het rechtszekerheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.1.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Allereerst moet worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die vraagt om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden gemachtigd om alle stukken ter onderbouwing van zijn aanvraag over te maken. Op verweerder rust niet de verplichting om zelf een aanvraag om machtiging tot verblijf met de nodige overtuigingsstukken te staven of om eventuele lacunes in de bewijsvoering te ondervangen.

Tevens moet worden gesteld dat uit de adviezen van de ambtenaar-geneesheer, die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing, blijkt dat deze arts rekening heeft gehouden de situatie die in het verleden aanleiding gaf tot de toekenning van een verblijfsmachtiging en met de meest recente medische attesten die door verzoekers werden overgemaakt inzake hun medische situatie.

In zoverre verzoekers betogen dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer voorbijgaat aan het feit dat S.R. nood heeft aan gespecialiseerde externe hulpverlening, wat onder meer blijkt uit een verslag inzake een zorgoverlegronde, kan de Raad enkel herhalen dat uit het advies dat door deze controlearts werd opgesteld duidelijk blijkt dat hij kennis nam van de complexe problematiek en dat hij de nood aan medische hulpverlening duidelijk in aanmerking heeft genomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In hun tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij stellen het volgende:

“Het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Wat betreft de heer [O.] [...], hij verblijft zeer regelmatig bij zijn partner doch [w]enst [...] ook zijn verantwoordelijkheid op te nemen opzichtsens zijn moeder, mevrouw [S.], die zijn hulp nodig heeft.

Bovendien bemoeilijkt de verre afstand tussen de woonplaats van mevrouw in Namen en de werkplaats van de heer [O.] de samenwoning.

In het geval van [S.] dient in rekening te worden gebracht dat samen wonen gelet op de leeftijd van zijn vriendin juridisch niet mogelijk is bij gebrek aan toestemming door de jeugdrechtsbank tot op heden.

Bovendien is de factor ‘samenwoning’ in het geval van ouders en minderjarige kinderen geen doorslaggevend criterium om van een gezinsleven te spreken.

Ten slotte staat het niet ter discussie dat er sprake is van onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid zowel in de relatie van [S.] als van [A.O.]; factoren die een doorslaggevende rol spelen bij het beoordelen van het gezinsleven.

In die concrete omstandigheden kan een terugkeer redelijkerwijs niet van het gezin verwacht worden.

Bijgevolg zou een niet vrijwillige terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst een schending van artikel 8 EVRM uitmaken.

Enkel indien het noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, kan bij wet afgeweken worden van de bescherming die artikel 8 EVRM biedt.

De afwijking dient bovendien in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

In casu is geen van voormelde limitatief opgesomde gronden voorhanden om af te wijken van de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.”

3.2.2. De Raad stelt vast dat tweede verzoeker verwijst naar een gezinsleven met S.K.A., een in België verblijvende vrouw met de Egyptische nationaliteit. Opdat tweede verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven met deze vrouw, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat hij enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling met deze vrouw heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende *“hecht”* is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Het staat niet ter discussie dat tweede verzoeker niet gehuwd is met S.K.A. en dat hij niet met deze vrouw samenwoont. Tweede verzoeker en S.K.A. geven wel aan dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Los van het feit dat op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen niet vaststond dat tweede verzoeker effectief de vader was van het kind van S.K.A. – dit kind was immers (nog) niet erkend door tweede verzoeker – moet worden gesteld dat het loutere feit dat twee mensen een gemeenschappelijk kind hebben op zich niet automatisch het bewijs vormt dat zij een gezinsleven hebben. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat tweede verzoeker aangeeft in feite een gezin te vormen met zijn moeder en broers en zussen. In deze omstandigheden kan niet zonder meer worden aangenomen dat tweede verzoeker een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, met S.K.A. heeft. Zelfs indien evenwel zou dienen te worden aangenomen dat tweede verzoeker en S.K.A. toch enig gezinsleven zouden hebben dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dan nog dient te worden gesteld dat verzoeker wist dat hij slechts tot een tijdelijk verblijf in het Rijk was gemachtigd en dat hij bij het verstrijken van de geldigheidsduur van de hem toegestane verblijfsmachtiging het Belgisch grondgebied zou dienen te verlaten indien verweerder oordeelde dat er geen redenen meer waren om een verdere verblijfsmachtiging toe te staan. Tweede verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met S.K.A. en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven in zijn land van herkomst of elders tot stand te brengen. Zijn uiteenzetting laat dan ook niet toe te concluderen dat er sprake is van een inmenging in zijn gezinsleven of dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou bestaan om hem tot een verder verblijf in België te machtigen.

Met betrekking tot de situatie van derde verzoeker kan het volstaan erop te wijzen dat reeds werd vastgesteld dat hij geen belang meer heeft bij voorliggend beroep aangezien hij reeds een verblijfsrecht verwierf dat hem toelaat zijn gezinsleven met zijn vriendin en kind verder te zetten.

Aangezien de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat eerste verzoekster dient gescheiden te leven van haar minderjarige kinderen en deze beslissing evenmin verhindert dat haar meerderjarige kinderen haar vervoegen in hun gemeenschappelijke land van herkomst kan ook wat haar of wat haar minderjarige kinderen betreft geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld. Het feit dat eerste verzoekster aangeeft te verkiezen in België te wonen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekers voeren in hun derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hun betoog luidt als volgt:

“Verweester stelt eenvoudig dat wat betreft mevrouw [S.] haar oogaandoening, deze kan behandeld worden in haar land van herkomst.

Immers wordt in het administratief dossier verwezen naar twee ziekenhuizen in Algerije.

Echter bij nazicht blijkt het om twee PRIVEZIEKENHUIZEN te gaan, met een mooi uitgebouwde website. (Stukken 28 en 29)

Aan dergelijke ziekenhuizen hangt immers een duur prijskaartje vast, hetgeen een algemeen bekend gegeven uitmaakt.

Verzoekers hun financiële situatie laat echter niet toe om de gepaste zorgen in hun land van herkomst te waarborgen.

Immers is verzoekster is wettelijk blind verklaard en erkend als persoon met een handicap; haar gebrek aan zelfredzaamheid is begroot op 12 punten.

Bijgevolg zal zij altijd aangewezen zijn op een allerminst royale uitkering.

Verder beschikt mevrouw [S.] in Algerije niet over eigendommen of financiële tegoeden, noch heeft zij familie die haar gezin financieel kan steunen en is zij niet in het bezit van enige verzekering die de kosten kan dekken.

Dergelijke uitkeringen zijn nooit afdoende om een gezin van 3 minderjarige kinderen te onderhouden en dure chirurgische ingrepen te laten uitvoeren in privéziekenhuizen.

De negentienjarige [S.R.] is momenteel nog in opleiding en bouwt zelf aan een eigen toekomst met zijn vriendin en kind.

Ook de heer [O.] zijn inkomen kan onmogelijk worden ingebracht gelet op de huidige situatie.

Verweerster gaat bovendien voorbij aan de inhoud van het administratief dossier, en schendt hiermee dus onmiskenbaar het zorgvuldigheidsbeginsel dat zij dient in acht te nemen.

Immers Dr [D.] attesteerde in het verleden reeds in haar medisch getuigschrift: "Hooggespecialiseerde chirurgie van het netvlies in Algerije is niet toegankelijk voor elke burger. Wegens slecht zicht is verplaatsing naar een universitair centrum niet mogelijk. Wettelijk gezien is mevrouw blind" (adm dossier)

Met andere woorden, Dr [D.] bevestigt wat de website van de ziekenhuizen al sterk doet vermoeden en wat bovendien algemeen geweten is: privéziekenhuizen waar mogelijkwijze deze behandeling zou kunnen geboden worden, zijn niet toegankelijk voor onvermogene personen zoals mevrouw [S.].

Frappant en veelzeggend is het feit dat op de website alvast geen financiële informatie terug te vinden is.

Ten slotte is op 28 mei 2013 de medische toestand van mevrouw [S.] enorm verslechterd ingevolge een visusdaling ingevolge een slingerende floater en bilaterale retinale bloedingen.

De behandelende artsen van mevrouw [S.] verbonden aan het UZ Leuven vermoeden een onderliggende problematiek van arteriële hypertensie en diabetes mellitus zodat nader onderzoek is aangewezen. (Stuk 9)

Er zal een cardiovasculaire screening en een fluoangiografie op de dienst oogziekten worden uitgevoerd.

Mevrouw [S.] heeft een afspraak op 29 augustus 2013 in het UZ Leuven en wordt intussen verder opgevolgd door haar vertrouwde oogarts Dr [D.]. (Stuk 10)

Zij kan onmogelijk België verlaten teneinde haar behandeling niet in het gedrang te brengen.

Mevrouw [S.] verzoekt de Raad dan ook uitdrukkelijk om rekening te houden met voormelde medische documenten op basis van artikel 39/76 Vw nu het hier ontegensprekelijk gegevens betreft die steun vinden in het rechtsplegingsdossier en verzoekster deze stukken onmogelijk eerder kon bijbrengen gelet op de quasi gelijktijdigheid van de datum van de stukken en de beslissing van verweerster.

Mevrouw [S.] kent ten slotte een serieuze oftalmologische voorgeschiedenis waarbij complicaties haar niet bespaard bleven : meermaals retinaloslatingen, vaststelling posterieur cataract ... (zoals opgesomd op pagina 1 van stuk 9 doch ook vermeld in de vele medische verslagen in het administratief dossier)

Het is dan ook van cruciaal belang dat de huidige situatie opgevolgd wordt en blijft door de behandelende artsen van mevrouw nu zij haar medisch dossier door en door kennen en de situatie perfect kunnen inschatten met het oog op medicamenteuze en operatieve behandeling.

Op grond van voorgaande uiteenzetting is het uitgesloten dat verzoekster in haar land van herkomst op een evenwaardige manier medisch zal kunnen worden opgevolgd; dat het vaststaat dat de aard van de aandoening van verzoekers hooggespecialiseerd medische technologie vereist die geenszins voor niet vermogende burgers zoals verzoekster, in haar land van herkomst kan gewaarborgd worden.

-Wat de dochter van mevrouw [S.], [S.R.] betreft, zij verkeert actueel in een zorgwekkende toestand.

Na een periode waarin zij aan de beterhand was, stelde de school vanaf januari 2013 een toenemende achteruitgang vast: regelmatig blokkeerde [S.], werd elke communicatie met haar onmogelijk en zat het meisje urenlang voor zich uit te staren... (overzicht in Stuk 11)

Op 24 juni 2013 maakte [S.] een dermate ernstige crisis door op school dat de leerkrachten- ernstig gealarmeerd door de situatie- beslisten om haar naar de spoedafdeling van het Universitair Ziekenhuis te Leuven te brengen. (Stuk 12)

Een opname bleek noodzakelijk.

Echter, ingevolge het structureel tekort aan beschikbare bedden, kon [S.] niet meteen op de crisisafdeling het LUK te Gasthuisberg terecht.

Drie dagen later - op 27 juni 2013 - kwam er plaats vrij en kon ze alsnog worden opgenomen.

Hoewel het LUK als crisisafdeling in principe slechts zeer korte opnames (vaak slechts 5 dagen) toestaat, werd hierop een uitzondering voorzien en kon [S.] twee weken blijven.

Op 12 juli 2013 verstreek de termijn van twee weken en werd [S.] ontslagen. (Stuk 13 A + B).

Ingevolge de korte opnameduur op een crisisafdeling is een diagnostisering van de pathologie van de patiënt daar onmogelijk; deze gebeurt op andere afdelingen zoals de observatieafdeling kinderpsychiatrie van het UZ Leuven aangezien daar langere opnames mogelijk zijn na een wachtlijst te hebben doorlopen.

[S.] diende naar huis te keren zonder perspectief op een behandeling ten gronde.

Immers liet de observatieafdeling van het UZ Gasthuisberg weten dat [S.] niet op de wachtlijst werd geplaatst ingevolge haar illegaal verblijfsstatuut! (Stuk 14)

Bijgevolg werd de dag van het ontslag van [S.] door de behandelende kinderpsychiater Dr [D.] met mevrouw [S.] de afspraak gemaakt dat er over twee weken contact zou worden opgenomen om te informeren naar de toestand van het meisje.

Zoals Dr [D.] bevestigt per mail, is ook reeds een datum bepaald voor opname op het LUK (voor korte duur) indien de toestand van [S.] dit zou vereisen. (Stuk 15)

Uit het feit dat de familie door het LUK niet wordt losgelaten, meer nog dat de situatie nauwlettend van nabij wordt opgevolgd en een datum voor opname reeds is vastgelegd indien nodig, blijkt dat de geestestoestand van het kind in ernstige mate als zorgwekkend wordt ervaren.

Gelet op de pertinente weigering van de observatieafdeling van het UZ Leuven om [S.R.] te behandelen, en de onmogelijkheid om de zaken op hun beloop te laten, is mevrouw [S.] op zoek gegaan naar andere hulpverlening voor haar kind.

Op 22 juli 2013 heeft [S.] een afspraak in het gezondheidscentrum verbonden aan de UCL te Brussel; in het verleden werden mevrouw [S.] en haar familie hier opgevolgd. (Stuk 16)

Op grond van voorgaande uiteenzetting is komen vast te staan dat de huidige toestand van de minderjarige S.R. [...] geenszins een gedwongen terugkeer naar haar land van herkomst toelaat zonder dat haar fysieke integriteit ernstig dreigt aangetast te worden en dit een verboden onmenselijke behandeling met zich meebrengt in de zin van artikel 3 EVRM in samenhang gelezen met artikel 3 IVRK.

Conform artikel 3 IVRK dienen de belangen van het kind - in casu [S.] - wel degelijk mee in acht dienen te worden genomen bij het nemen van een beslissing.

Verweerster heeft op geen enkel ogenblik de belangen van [S.] in haar beoordeling opgenomen.

De beslissing van verweerster om een kind zoals [S.] terug te sturen naar haar land van herkomst zonder enige garantie op een adequate behandeling in de huidige toestand waarin zij verkeert- een toestand die wordt gedocumenteerd aan de hand van medische stukken- houdt een reel risico voor de integriteit van het kind in en dient allerm minst de belangen van het kind.

De gezondheidstoestand van mevrouw [S.] en haar dochter [S.R.] noodzaken een verder verblijf in België en dient allerm minst de belangen van het kind."

3.3.2.1. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Daarenboven moet worden herhaald dat uit de eerste bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de belangen van S.R., het kind waarnaar verzoekers verwijzen. In deze beslissing werd immers uiteengezet dat de medische zorgen die dit kind nodig heeft ook in haar land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn. Verzoekers lijken tevens uit het oog te verliezen dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet mogelijk om niet eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Verweerder vermag dan ook rekening te houden met het feit dat de overheid niet bij machte is om elke vreemdeling die een kind heeft dat een bijzondere omkadering nodig heeft op te vangen, aangezien dit de belangen van de personen voor wie deze omkadering enkel in België kan worden verstrekt in het gedrang zou brengen. Verweerder kan dan ook de in dit verband voorziene wettelijke bepalingen strikt toepassen.

3.3.2.2. Verzoekers tonen verder niet aan dat de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij bij een terugkeer naar Algerije dreigen te worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Waar verzoekers betogen dat een arts die zij consulteerden aangaf dat hooggespecialiseerde chirurgie van het netvlies in Algerije niet mogelijk is en dat eerste verzoekster zich niet kan verplaatsen omdat zij slechtziend is en waar zij voorhoudt dat zij een verdere behandeling van haar medisch probleem in België niet in gevaar wil brengen kan het volstaan op te merken dat de door verweerder vastgestelde controlearts vaststelde dat de retinoloslating bij eerste verzoekster is gestabiliseerd en er medisch gezien in België niet meer kan gebeuren dan in Algerije. De bewering van de door verzoekers geconsulteerde arts dat eerste verzoekster zich niet kan verplaatsen omdat zij slechtziend is vindt voorts geen steun in de andere aan de Raad voorgelegde stukken waaruit blijkt dat het feit dat eerste verzoekster zeer slechtziend is haar op zich niet verhindert om zich, weze het met hulp, te verplaatsen.

Verzoekers tonen door erop te wijzen dat eerste verzoekster in feite werkonbekwaam is en dat een eventuele medische behandeling in Algerije niet toegankelijk is voor onvermogen personen ook niet aan dat de vaststelling die is opgenomen in de eerste bestreden beslissing dat bepaalde andere

gezinsleden kunnen voorzien in een inkomen dat moet toelaten de nodige medische kosten te dragen en er een beroep kan worden gedaan op het REAB-programma incorrect is.

Door te betogen dat uit medische attesten die niet werden overgemaakt aan verweerder kan worden afgeleid dat eerste verzoekster nieuwe oogproblemen heeft tonen verzoekers ook niet aan dat verweerder artikel 3 van het EVRM schond bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Verweerder kon immers enkel rekening houden met een bestaande en door verzoekers aangetoonde situatie. Los van het gegeven dat niet zonder meer blijkt dat de nieuw aangevoerde medische problematiek van die aard is dat wanneer deze problematiek niet in België zou kunnen worden behandeld dit aanleiding kan geven tot de vaststelling dat eerste verzoekster een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, moet worden gesteld dat de eerste bestreden beslissing eerste verzoekster niet verhindert om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen waarbij zij eventuele medische problemen waarvan zij verweerder voorheen niet op de hoogte stelde kan aanvoeren. Uit het gegeven dat verzoekster dit niet onmiddellijk deed kan de Raad enkel afleiden dat zij, die wordt bijgestaan door een advocaat, er blijkbaar zelf niet van overtuigd is dat haar oogproblemen een behandeling vereisen die zij in Algerije niet kan krijgen.

Er dient ook op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de eerste bestreden beslissing te nemen.

Met betrekking tot medische toestand van S.R. stellen verzoekers dat dit kind na een crisis op school op 24 juni 2013 diende te worden opgenomen in het ziekenhuis. Verweerder kon evenwel op het ogenblik dat hij de bestreden beslissing nam op 7 juni 2013 geen rekening houden met een situatie die zich pas nadien voordeed en er dient te worden herhaald dat eerste verzoekster, zo zij meent dat de medische toestand van haar dochter fundamenteel is gewijzigd, een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf met betrekking tot dit kind kan indienen.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

3.3.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kunnen verzoekers niet worden gevolgd in hun standpunt dat verweerder geen rekening hield met de inhoud van het dossier en derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

3.3.2.4. Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij menen dat zij op basis van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet nieuwe stukken kunnen aanbrengen die zij niet eerder aan verweerder overmaakten. Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet voorziet namelijk niet dat de bepalingen van 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet gelden in een annulatieprocedure.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK